Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . » 4.—	Ἐξάμηνος φρ.χρ. 4,50
Τρίμηνος . . » 2,15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2,40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0,15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0,30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος | Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1905 | Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 30

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ἐνῷ ἔτρωγαν, ὁ Πλανσέτος τοὺς ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ κ. στρατάρχης Μοντεσκιοῦ (δηλαδὴ ὁ Ἀρτανιὰν) ἦτο συναρχηγὸς μὲ τὸν στρατάρχην Βιλλάρ, εἰς τὰ στρατεύματα τῆς Φλάνδρας.

Δυστυχῶς ὁ στρατάρχης Βιλλάρ, ἔμπειρος καὶ ἐπιφανὴς στρατηλάτης, ἐδυσκολεύετο ν' ἀνεχθῇ οἱανδήποτε ἄλλην δόξαν πλησίον τῆς ἰδικῆς του, καὶ τὰ σπάνια προτερήματα τοῦ στρατάρχου Ἀρτανιὰν δὲν τὸν ἄφιναν, φαίνεται, νὰ κοιμηθῇ, ὅσον τοὐλάχιστον δὲν τὸν ἄφιναν αἱ ἐπιθέσεις τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου, ἀρχηγοῦ τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων.

Οἱ δύο ἀρχηγοὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ δὲν ἦσαν σύμφωνοι : ὁ Βιλλὰρ ἤθελε νὰ κάμνῃ πόλεμον μὲ φρόνησιν καὶ περίσκεψιν. Ὁ Ἀρτανιὰν ἦτο τῆς γνώμης νὰ κάμουν ὁρμητικὰς καὶ ἀπροόπτους ἐπιθέσεις. Εἶχε μάλιστα στείλῃ πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔμενε τότε εἰς τὸ Φονταινεβλώ, ἕνα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, τὸν κ. Μορσένξ, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἐπιβάλῃ τὴν γνώμην του, καὶ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὴν ἄδειαν νὰ παρασύρῃ τὸν Βιλλὰρ εἰς ἀποφασιστικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

—Ἔτσι ! μ'ἀρέσουν κ' ἐμένα αἱ ἀποφασιστικαὶ ἐπιθέσεις' εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐνῷ κατεβρόχθιζε τὴν πέμπτη φέταν ἀπὸ ἕνα παστίτσο μὲ κυνήγι.

Ὁ Γάστων ἔρριπτε πρὸς τὸν δευτερότοκον ἀδελφόν του μανιώδη βλέμματα. Ὁ Φραγκίσκος ἐκρατοῦσε τὰ πλευρά του ἀπὸ τὰ γέλια.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Πλανσέτος, τελειόνων τὴν διήγησίν του, τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ πᾶτε τὸ ταχύτερον εἰς τὸ Φονταινεβλώ, καὶ νὰ εὕρετε ἐκεῖ τὸν κύριον Μορσένξ. Αὐτὸς θ' ἀναλάβῃ νὰ σας παρουσιάσῃ εἰς τὸν στρατάρχην. Ἀναπαυθῆτε ἐδῶ σήμερα, καὶ αὔριον τὸ πρωΐ. . .

— Ἀγαπητέ μου κύριε Πλανσέτε, ἡμεῖς ἔχομεν τελείως ξεκουρασθῆ τώρα, διέκοψεν ὁ Γάστων· ἐκτὸς ἂν σας ἀφίσω ἐδῶ τὸν Φραγκίσκον. . .

Ἀλλὰ ὁ Φραγκίσκος διεμαρτυρήθη· δὲν ἠσθάνετο πλέον καμμίαν κούρασιν, εἶπε, κ' ἐννοοῦσε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως μὲ τοὺς ἀδελφούς του.

Τὸ μόνον δὲ ποῦ ἐπέτυχεν ὁ Πλανσέτος ἦτο νὰ πείσῃ τὸν Πέτρον νὰ πάρῃ ἄλογο καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του, οὕτως ὥστε νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Φονταινεβλὼ μὲ ἀξιοπρεπέστερα ὑποζύγια.

Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν ὅλα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ νέοι μας ἄφισαν τὸν ἀγαθὸν παντοπώλην καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον διὰ τὸ Φονταινεβλώ. Ἦτο μαύρη ἡ νύκτα, ὅταν ἀφίσαντες ὀπίσω ἀρκετὸν μέρος τοῦ δίσους, εἰσῆλθαν εἰς τὴν πόλιν καὶ κατέλυσαν εἰς τὸν ξενῶνα τοῦ *Λευκοῦ Ἵππου*, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν Ἀνακτόρων.

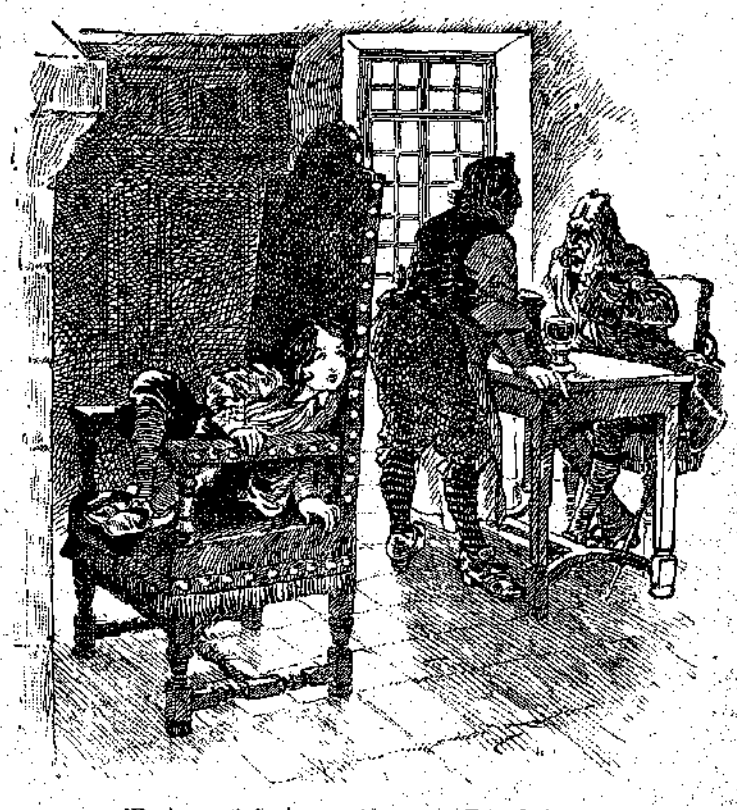

« Ἐπρόσεξε ν' ἀκούσῃ καλλίτερα. » (Σελ. 233, στ. α'.)

Μ' ὅλην τὴν παληκαριά των, οἱ τρεῖς μας ἥρωες εἶχαν τὰ πόδια ξυλιασμένα καὶ τὰ νεφρὰ πονεμένα ἀπὸ τὸν κόπον. Ὁ Φραγκίσκος ἀπεκοιμήθη ἐνῷ ἔτρωγε, καὶ ὁ Πέτρος ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀνεβάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὅπου οἱ τρεῖς μικροὶ ἥρωές μας προβιβάζονται ἀπροόπτως εἰς τὴν ἀξίωμα τῶν βασιλικῶν ταχυδρόμων.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, κατὰ τὰς ὀκτώ, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκίσκος ἐκοιμῶντο ἀκόμη βαθύτατα, ὅταν ὁ Γάστων, καλοκτενισμένος καὶ καλοβουρτσαρισμένος, μὲ τὸ καπέλλο καὶ τὰ' ὑψηλὰ ὑποδήματά του, σφιγμένος κομψὰ μὲ τὴν ζώνην του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ καὶ μάθῃ διὰ τὸν κ. Μορσένξ.

Ἔμαθεν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον, ὅτι ὁ εἰρημένος εὐπατρίδης εἶχε καταλύσῃ εἰς

αὐτὸ τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον τοῦ *Λευκοῦ Ἵππου*· ἀλλὰ εἶχε προσκληθῆ λίαν πρωΐ εἰς τὸ παλάτι ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Ὁ Γάστων ἀπεφάσισε νὰ τὸν περιμένῃ, κάμνων περίπατον ἀπὸ τὸν ξενῶνα ἕως τὸ κιγκλίδωμα τοῦ παλατίου.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴν ὥραν, ὁ Φραγκίσκος ἐξύπνησε καὶ αὐτὸς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ πανδοχείου, ὅπου πρὸς μεγάλην ἔκπληξίν του δὲν ηὗρε κανένα. Ἰδὼν δὲ μίαν πολυθρόναν μὲ πανυψηλοτάτην ράχην, ἐσκέφθη ὅτι, ἕως ὅτου καταβῇ οἱ ἀδελφοί του, τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ συνεχίσῃ τὸν διακοπέντα ὕπνον του εἰς τὸ εὐρύχωρον ἐκεῖνο κάθισμα, τὸ τόσον κατάλληλον πρὸς ἀνάπαυσιν. Καὶ συνέβη ὥστε, μόλις ἐχώθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐπίπλου, νὰ ἐξαφανισθῇ καθ' ὁλοκληρίαν μέσα εἰς τὴν σκιάν, χωρὶς κανένα κίνδυνον νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ τὸν ἐνοχλήσουν.

Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ βυθίζεται εἰς τὸν ὕπνον, ὅταν ὁ ἦχος μιᾶς συνομιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνετο μὲ χαμηλὴν φωνήν, τοῦ διέκοψε τὴν νύσταν. Ἡμιανοίξας τότε τὰ βλέφαρά του, εἶδε τὸν ξενοδόχον ὀρθὸν καὶ συνομιλοῦντα μ' ἕνα ἄνδρα, ποῦ ἐκάθητο κ' ἔπινε· σιγχρόνως ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀξυτάτην τὴν ἀκοήν, ἀντελήφθη δύο ἢ τρεῖς φορὰς ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὁ καθήμενος κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐπρόφερε μὲ ξενικὸν τόνον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μορσένξ.

—Ἔτσι λοιπόν, ἔλεγεν ὁ ἄγνωστος, λέγει ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ αὔριον;

— Χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, λόρδε μου. Ὁ κ. Μορσὲνξ πρόκειται νὰ ἰδῇ σήμερα τὸ πρωὶ τὸν ὑπουργόν· μὲ διέταξε νὰ δώσω διπλῆν τροφὴν εἰς τὰ ἄλογά του καὶ νὰ τα ἔχω ἑτοιμα αὔριον τὴν χαραυγήν. Χωρὶς ἄλλο, κάποιο γράμμα θὰ πάρῃ διὰ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, καὶ θὰ κυττάξῃ πῶς νὰ το πάγῃ τὸ ταχύτερον...

— Αὐτό, ἀλήθεια, φαίνεται πολὺ πιθανόν... Πρέπει νὰ ἰδοῦμε τὸ περιεχόμενόν του. Καὶ θὰ ἔχῃ συνοδίαν μαζί του;

Ὁ Φραγκίσκος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ αὐτιὰ ἐμόβηκαν ψύλλοι μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, ἐπρόσεξε ν' ἀκούσῃ καλλίτερα, χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ λόρδου, ὁ ξενοδόχος ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ ἀκολουθία του φαίνεται μικρή, λόρδε μου· πρέπει ὅμως νὰ σας εἰπῶ, διὰ νὰ μὴν παραλείψω τίποτε, ὅτι τρεῖς ἄνθρωποι, δύο νέοι καὶ ἕνα παιδάκι, ἔφθασαν ἐδῶ χθὲς καὶ μου εἶπαν σήμερα τὸ πρωὶ πῶς θέλουν νὰ τὸν ἰδοῦν.

—Πάει καλά! ἐψιθύρισεν ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθε σφυρίζων καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ξενοδόχον.

(Ἔπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὶ Ἄρμ.]

Η ΟΜΒΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΖΑΪΡΑΣ

Ἡ Ζαΐρα γνωρίζει καὶ διαβάζει! Ἡ Ζαΐρα ἀρχίζει μάλιστα καὶ γράφει, ἀφοῦ χθὲς τὸ πρωὶ κατώρθωσε κ' ἔγραψεν εἰς τὸ τετράδιον τῆς καλλιγραφίας της αὐτὴν τὴν ὡραίαν φράσιν:

« Ἡ καλὴ πρᾶξις πάντοτε ἀνταμείβεται.»

Καί, ἐπειδὴ ἡ Ζαΐρα εἶνε κορίτσι, ποῦ οἱ γονεῖς του καὶ οἱ συγγενεῖς του τὸ ἀγαποῦν πολὺ καὶ τὸ χαϊδεύουν, ἡ ἀνταμοιβὴ δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ· ἡ γιαγιά της τῆς ἔκαμε ἕνα δῶρον, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαράν της.

Μὴν νομίσετε ὅτι τῆς ἐχάρισε καμμιὰ κοῦκλα, κανένα γλυκὸ ἢ κανένα παιδικὸ παιγνιδάκι. . . ὄχι· τὸ δῶρο ποὺ της ἐχάρισε ἔχει πρακτικὴν ἀξίαν, εἶνε δῶρον διὰ μεγάλους, εἶνε μία ὀμβρέλλα.

Ἡ ὀμβρέλλα ἔφθασεν ἀπὸ χθές, λεπτὴ καὶ κομψή, τακιριαστὴ μὲ τὸ ἀνάστημα τῆς Ζαΐρας, μὲ τὸ χέρι καὶ τὴν ἄκραν της ἀσημένια, καὶ μάλιστα μὲ τὸ χέρι γυριστὸ σὰν τὸ μπαστοῦνι τοῦ μπαμπᾶ· τέλος πάντων ὀμβρέλλα τόσον ὡραία καὶ φανταχτερὴ ὅσον πρέπει νὰ εἶνε ὀμβρέλλα, ἡ ὁποία ἀνταμείβει τρεῖς μῆνας φρονιμάδας καὶ ὑπακοῆς χωρὶς καμμίαν διακοπήν.

Ἡ Ζαΐρα, τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωΐ-πρωΐ, ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκύτταξε τὸν οὐρανόν.

Ὤ, χαρά της! Ἔβρεχε. . . Ἔβρεχε μάλιστα τόσον πολὺ ὥστε οἱ γονεῖς της εἶπαν καὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι πᾶσα ἔξοδος ἦτο ἀδύνατος ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ἡ Ζαΐρα ἐκάθητο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἑνὸς ὡραίου σπιτιοῦ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, καί, μὲ τὴν μύτην της κολλημένην εἰς τζάμι τοῦ παραθύρου, ἐκύτταζε τὸ νερὸ ποὺ ἔπεφτεν ἐπάνω εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της ὅτι εἶνε ἐντελῶς περιττὸν πρᾶγμα ἡ ὀμβρέλλα, ἀφοῦ τὰ κορίτσια δὲν ἔβγαιναν ἔξω ἅμα ἔβρεχεν.

Ἐνῷ ἐσυλλογίζετο αὐτά, εἶδεν ἐξαφνα ἡ Ζαΐρα ἕνα ζητιανόπουλο μὲ κουρελιασμένα ροῦχα, τὸ ὁποῖον μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν βροχήν, ἔτρεχεν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς διαβάτας κ' ἐζητοῦσεν ἐλεημοσύνην. Ἀλλὰ ὅλοι ἦσαν πολὺ βιαστικοί, καὶ κανεὶς δὲν ἀπεφάσιζε νὰ σταθῇ, νὰ βάλῃ τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπη του καὶ νὰ βγάλῃ νὰ τοῦ δώσῃ μίαν πεντάραν.

Ἀπελπισμένο τὸ ζητιανόπουλο ἐπῆγε κ' ἐστάθη κάτω ἀπὸ τὸ κούφωμα τῆς θύρας ἑνὸς μεγάλου σπιτιοῦ· ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης τὸ ἔδιωξεν ἀπὸ ἐκεῖ· καὶ τότε, μὲ τὴν λύπην ζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐπῆγε καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸ δένδρον, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸ παράθυρον τῆς Ζαΐρας, καὶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ προφυλάσσεται καὶ πολύ, ἐφαίνετο πῶς ἐπερίμενε νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ διὰ νὰ φύγῃ.

Μία φωτεινὴ ἰδέα ἐπέρασεν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ζαΐρας.

— Εἶνε γραμμένο, εἶπεν, εἰς τὸ τετράδιον τῆς καλλιγραφίας μου ὅτι μία καλὴ πρᾶξις πάντοτε ἀνταμείβεται· καὶ τί καλλιτέρα πρᾶξις εἶνε ποῦ νὰ μπορῶ νὰ κάμω ἐγώ, παρὰ νὰ μείνω χωρὶς τὴν καλή μου, τὴν καινούρια τὴν ὀμπρέλλα ποῦ δὲν μου χρειάζεται καθόλου, ἀφοῦ δὲν βγαίνω ἔξω ὅταν βρέχῃ, καὶ νὰ την δώσω σ' αὐτὸ τὸ μικρό, ποῦ εἶνε ὑποχρεωμένο πάντα ἔξω νὰ γυρίζῃ;

Τὸ εἶπε, καὶ τὸ ἔκαμε. Ἡ Ζαΐρα δὲν ἐκάθητο νὰ συλλογισθῇ πολύ, ὅταν της ἐπερνοῦσε μία ἰδέα ἀπὸ τὸ μικρὸ μυαλό της.

Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦτο εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον. Ἁρπάζει ἡ Ζαΐρα τὴν ὀμβρελλίτσα της, κάνει νόημα εἰς τὸ ζητιανόπουλο καὶ πλησιάσῃ, ἀνοίγει τὸ παράθυρο καί του πετᾷ τὴν ἐλεημοσύνην της.

— Νά, πάρε! εἶπε· ἀνοιξέ την καὶ φύγε!

Κατ' ἀρχὰς τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ἐστάθη κ' ἐκύτταξε μὲ ἀπορίαν. Ἀλλὰ γρήγορα ἐκατάλαβε ὅτι τοῦ ἐχάρισαν τὴν ὡραίαν ὀμβρελλίτσαν· τὴν ἔβαλε λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη του κ' ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

— Δέν την ἄνοιξε κἂν νὰ μὴ βραχῇ. . . ἐσυλλογίσθη ἡ Ζαΐρα, μὲ τὴν καρδούλαν της λιγάκι μετανοημένην.

Ἀλλὰ γρήγορα παρηγορήθη.

— Μπᾶ! δὲν πειράζει, εἶπε· ἡ καλὴ πρᾶξις πάντοτε ἀνταμείβεται. . .

★

Κατὰ τὸ βράδυ, ἐκτύπησεν ἡ ἐξώθυρα. Ἤνοιξαν καὶ εἶδαν ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι μίαν ὀμβελλίτσαν καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα ζητιανόπουλο ποῦ ἔκλαιγε. . . .

— Ξέρετε, εἶπε μὲ τὴν φωνάρα του, τὸ *ἐσυλλήψα* σήμερα τὸ πρωὶ αὐτὸ τὸ παληόπαιδο, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγε τρέχοντας μ' αὐτὸ τὸ ὀμπρελλάκι, καί, μ' ὅλες τὲς δικαιολογίες του, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἐφάνηκε πολὺ ὕποπτον. . .

— Μά. . . ἀφοῦ σᾶς λέω πῶς μοῦ το 'χάρισε ἡ μικρὴ κυρία! ἐφώναξε τὸ ζητιανόπουλο.

Ὅλοι ἔστρεψαν νὰ ἰδοῦν τὴν Ζαΐραν, ἡ ὁποία, κατακόκκινη καὶ στενοχωρημένη, δὲν ἤξευρε τί νὰ εἰπῇ καὶ τί ν' ἀπαντήσῃ. . .

Τότε ὁ μικρὸς ζητιάνος ἐξέσπασε στὰ δάκρυα, διότι δὲν ἠμποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῇ. Εἶπε κ' ἐφώναξε τί ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ πρωΐ· πῶς τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔδειραν· πῶς ἐπέρασε ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος. Καὶ ὅμως δὲν ἦτο κλεφτάκι!

Εἶδε τὴν ἀπελπισίαν του ἡ Ζαΐρα, κ' ἐκάθησε καὶ αὐτὴ καὶ διηγήθη τί εἶχε συμβῇ, καὶ πῶς του εἶχε δώσῃ, πραγματικῶς, τὴν ὀμβρελλίτσα της μόνη της, χωρὶς νὰ τῆς το εἰπῇ κανείς, ὡς ἐλεημοσύνην.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶπε τότε ὁ ἀστυφύλαξ, καὶ ἄφισε ἐλεύθερον τὸ ζητιανόπουλο... Μπορεῖς νὰ φύγῃς τώρα, κατεργαράκο!

Ἡ μητέρα τῆς Ζαΐρας, ἀφοῦ ἀπεζημίωσε ὅπως ἔπρεπε τὸ ζητιανόπουλο διὰ τὴν ἄδικον σύλληψίν του, ἔβαλε τὴν κόρην της εἰς τὰ γόνατά της καὶ της εἶπε:

— Βλέπεις, ἀγάπη μου· δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς καλὴ καρδιὰ γιὰ νὰ κάμνῃς ἐλεημοσύνην· πρέπει νὰ γνωρίζῃς καὶ πῶς νὰ την κάμνῃς, διότι εἶνε κίνδυνος μήπως βλάψῃς ἐκείνους ποῦ θέλεις νὰ ἐλεήσῃς καὶ νὰ εὐεργετήσῃς. Ἀμ' δίνῃς ὀμπρέλλα μὲ ἀσημένιο χέρι εἰς ἕνα ζητιανόπουλο ξυπόλυτο καὶ μὲ σχισμένα ροῦχα, εἶνε τόσον γελοῖον πρᾶγμα σὰν νὰ βάζῃς τὸν καρβουνιάρη νὰ φορέσῃ ἄσπρα γάντια. . .

Ἡ Ζαΐρα ἐκατάλαβε τὸ μάθημα ἀλλὰ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ εὕρῃ καὶ μίαν δικαιολογίαν:

—Ἀπὸ ὅλα αὐτά, εἶπε, τίποτε δὲν θὰ γινότανε, ἂν μ' ἄφιναν νὰ πάω περίπατο μὲ τὴν καινούρια ὀμβρελλίτα μου. . .

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑΡΤΑΡΙΝΙΣΜΟΣ

[ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 90οῦ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ]

Ἕνα πρωΐ,—ἤρχισε ὁ Ταρταρῖνος—ὅταν ἐκυνηγοῦσα ἄγρια θηρία εἰς τὴν Σαχάραν—ἐνθυμεῖσθε, — ἕνας κυνηγὸς ἦλθε στὰ τέσσαρα εἰς τὸ Ἀλγέρι καὶ ἀνήγγειλε, ὅτι καμμιὰ εἰκοσαριὰ λέοντες καὶ πάνθηρες εἶχαν φανῆ στὴν Ἔρημο.

Εἰκοσαριά! Ἕνας θὰ φάνηκε κι' ὁ κόσμος ὅλος! Τὰ φούσκωσαν ἀμέσως! Ἁρπάζω εὐθὺς τὴν καραμπίνα μου, καὶ δρόμο!

Ἐξεκίνησα μόνος, μὲ ἠρεμίαν, διὰ τὴν μυστηριώδη Ἔρημον: κανεὶς ἐντόπιος δὲν ἐτόλμησε νὰ μ' ἀκολουθήσῃ· ὅλων τὰ δόντια ἔκαναν τρίκι-τράκα ἀπὸ τὸν φόβο... Τί νὰ σᾶς πῶ, δὲν εἶνε τίποτ' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἀφρικάνους! Ὅλοι τους θρασύδειλοι, πέρα καὶ πέρα. Σοῦ κάμνουν τὸν γενναῖο, ἀλλά, φάνηκε τὸ παραμικρὸ σκουληκάκι; τρυπώνουν ὅλοι, ὡσὰν λαγοί, στὶς τρύπες των.

Ἂς ἔλθουν ὅλα τὰ θηρία κατ' ἐπάνω μου, δὲν τὰ σκιάζομαι! φυτεύω μιὰ στοῦ καθενὸς τὸ μάτι, καὶ δὲν μοῦ γλυτώνει!..

Ἐπερπατοῦσα ὧρες ὁλόκληρες, ἀλλά, μήτε θηρία, μήτε τίποτε. . .

« Τοὺς τιποτένιους, εἶπα, μοῦ τὴν ἔπαιξαν πάλι τὴν κοροϊδεία! »

Ἐβάδιζα ἄκρη-ἄκρη ἀπὸ ἕνα ποτάμι. Μερικὲς χουρμαδιὲς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ 'στὴν ὄχθη, μ' ἔκαμαν νὰ καταλάβω πῶς ἡ ὄασις δὲν θὰ ἦταν μακρυά. Ἐσκόπευα ν' ἀναπαυθῶ λίγο, ὅταν ἀκούω

« Τὸ ἔβαλα στὰ πόδια. »

πίσω μου ἕνα θόρυβο, μιὰ βοή, ἕνα κακό, 'σὰν νὰ ξεφυσοῦσαν χίλια φυσερὰ μαζί· καὶ ἕνα μουγγρητό! Παναγία μου!

Στρέφω. . . Δύο πάνθηρες, μάλιστα, δύο! Ἔτρεχαν λυσσασμένοι κατ' ἐπάνω μου!

Αὐτὰ τὰ θηρία, ξεύρετε, δὲν χωρατεύουν. Χρὰπ μιά, καὶ σὲ καταπίνουν σὰν λουκούμι.

Τί νὰ κάμω; Ὅλα τὰ θηρία τοῦ Ἀτλαντος ἂς ἤρχοντο, ἀλλά, ἕνα-ἕνα· γιατὶ τότε. . . μπίμ! μπάμ! μπούμ! καὶ πάρτα κάτω· ἄλλ' ἦσαν ζευγάρι·

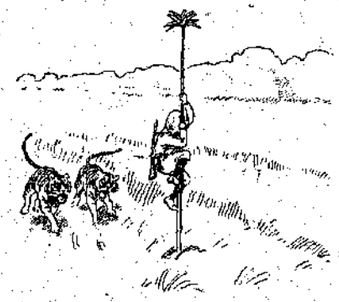

« Ἀρχίζω ν' ἀνεβαίνω. »

μονόκαννο τὸ τουφέκι μου· ἂν ἐσκότωνα τὸ ἕνα, θὰ μ' ἔχαφτε τὸ ἄλλο...

Τὸ μένο ἦταν ν' ἀνέβω σὲ κανένα δένδρο: Μπάμ! στὸ ἕνα, κράχ! μὲ τὸν ὑποκόπανο στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου, καὶ ἔτσι νὰ γλυτώσω.

Τὸ ἔβαλα στὰ πόδια.

Οἱ πάνθηρες τὸ κατόπι μου, καὶ ὁλοένα νὰ μὲ ζυγώνουν.

Τί μουγγρητό, Παναγία μου!

Ἐπὶ τέλους, ἁρπάζω τὴν πρώτη χουρμαδιὰ ποῦ εὑρέθηκε μπροστά μου, κι' ἀρχίζω ν' ἀνεβαίνω.

Τὰ θηρία, ὀλιγ' ἀκόμη καὶ θὰ μ' ἐκομμάτιαζαν... Μὲ δύο τρεῖς ἔλξεις ἔφθασα ψηλά.

Κάτω οἱ πάνθηρες ἐστρηφογύριζαν ὡσὰν δαιμονισμένοι, ἐμουγγρίζαν, κτυποῦσαν μὲ τὶς οὐρὲς τὸ δένδρο.

Δὲν εἶχα καλοανέβη, καὶ εἶδα ὅτι ἤμουν χαμένος!..

Γιατὶ ἡ χουρμαδιὰ ἦταν πολὺ λεπτὴ καὶ ἐλύγιζεν ἀπὸ τὸ βάρος μου, ἐλύγιζε, ποῦ μόλις 'μποροῦσα νὰ κρατηθῶ ἐπάνω μὲ τὰ τέσσαρα.

Ὁ ἕνας πάνθηρ, καθισμένος στὰ δύο, κατροφυλακτοῦσε στὴ ρίζα νὰ μ' ἀρπάξῃ!

Ἔξαφνα τὸ δένδρο κλίνει, κλίνει ἀδιάκοπα, ὡσὰν κάτι νὰ τὸ ἐπίεζεν ἀκόμη περισσότερο· καὶ ἡ κορυφὴ νὰ κατεβαίνῃ, νὰ κατεβαίνῃ. . .

Γυρίζω, καὶ τί βλέπω; ἕνα ἀπὸ τὰ θηρία ἐσκαρφάλωσε καὶ αὐτὸ στὸ δένδρο!

Πάει χάθηκα!

Κλίσις πιὸ ἀποτόμος, πρὸς τὰ ἐμπρός, μὲ κάμνει νὰ στρέψω. . . Νά τα μας! Ὁ ἄλλος πάνθηρ εἶχεν ἁρπαχθῆ μὲ τὰ νύχια ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ

« Ἡ κορυφὴ νὰ κατεβαίνῃ... »

δένδρου καὶ σπαρταροῦσε στὸν ἀέρα προσπαθῶντας νὰ πηδήσῃ ὑψηλότερα διὰ νὰ μὲ καταβροχθίσῃ.

Ἡ χουρμαδιὰ ἔτριξεν ἀπαίσια!

Τετέλεσται!

Ἔξαφνα, τὸ θηρίο ξαμολᾷ τὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου ποῦ ἐκόπηκε, καί, μπράφ! πέφτει ἀνάσκελα.

Τὸ δένδρο φυσικὰ τινάζεται μὲ δύναμη πρὸς τὰ ὀπίσω. Αἰσθάνομαι ἕνα τίναγμα, μ' ἕνα κτύπο δυνατόν· μοῦ γλυστράει ἀπὸ τὸν ὦμο τὸ τουφέκι· νοιώθω πῶς αἰωροῦμαι, πῶς πέφτω. Ἕνα μπάμ! καὶ ἕνα μπλούμ! φθάνουν συγχρόνως στὴν ἀκοή μου. Ζαλίζομαι. . .

« Εἶχεν ἁρπαχθῆ μὲ τὰ νύχια. »

Στόπ! κόπτεται ἡ ὁρμή μου, καὶ εὑρίσκομαι καθισμένος μαλακὰ-μαλακὰ στὴν ἀντικέρα ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ἄνοιξα τὰ μάτια μου: τὸ ἕνα θη-

ρίο ἐσφάνδαζεν ἀκόμη, στὴν ρίζα τῆς χουρμαδιᾶς. Τὸ τουφέκι μου πέφτωντας εἶχε πάρει φωτιά, τὸ βόλι του εἶχε περάσει τὸ ζῶο ποῦ ἔτυχε ἀκριβῶς στὴ μποῦκα, πέρα πέρα, καὶ τοῦ εἶχε 'βγῆ ἀπὸ τὴ μύτη! . .

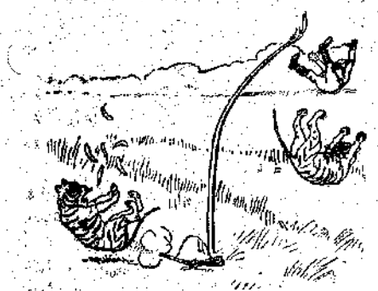

« Αἰωροῦμα... πέφτω. »

Ὁ ἄλλος πάνθηρ, ποῦ κι' αὐτὸς μὲ τὸ τίναγμα εἶχε πέσει στὸ ποτάμι, ἀφοῦ

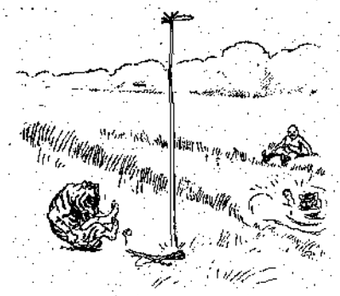

« Ἐσώθηκα! »

ἐπάλαιψε μιὰ στιγμὴ ἀπελπιστικά, ἐκύλησε κάτω ἀπὸ τὸ νερό. . . . καὶ αἰωνία του ἡ μνήμη!

Ἐσώθηκα!

Δὲν εἶνε ἀπίστευτον;

Κι' ἐν τούτοις εἶνε ἡ μόνη καὶ καθαρὰ ἀλήθεια.

ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ'.

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς ἐπῆγε 'στὴ φυλακὴ τῶν λευκῶν σκλάβων καὶ τοὺς ηὗρε τὴν ὥρα ποῦ τοὺς ἐτάγιζαν οἱ Μαῦροι. . .

Ἀμέσως ἐπρόσταξε νὰ παύσῃ τὸ τάγισμα καὶ νὰ τοὺς βγάλουν τὲς ἁλυσίδες. Καὶ ἀφοῦ ἔγινεν αὐτό, τοὺς ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ εἶπε τὴ στενοχωρία του γιὰ τὸ ἐλεφαντοκυνῆγι ποῦ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ διοργανώσῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐλέφαντα.

Οἱ ὀχοινοδάται ἄκουσαν μὲ προσοχὴ τὴν ὑπόθεσι, ἐσυλλογίσθηκαν ὀλίγην ὥρα, ἐκύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ χαμόγελο, καὶ τέλος ὑποσχέθηκαν εἰς τὸν Ἀρχικυνηγὸν νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τὴν περίστασί του καὶ νὰ κάμουν ὥστε νὰ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ τουφέκι τοῦ Βασιλέως ἕνας ἐλέφας, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία:

Πρῶτον: Νὰ τοὺς ἀφίσουν λίγες ἡμέρες ἐλευθέρους

Δεύτερον: Νὰ γεμίσουν τὰ κυνηγετικὰ τουφέκια μόνον μὲ μπαροῦτι, χωρὶς νὰ βάλουν μέσα οὔτε σφαῖρες οὔτε σκάγια· καὶ

Τρίτον: Νὰ τους δείξουν τὸν τόπο ὅπου θὰ ἐγίνετο τὸ κυνῆγι.

Ὁ Ἀρχικυνηγὸς ἐδέχθηκε μετὰ χαρᾶς τὴ συμφωνία, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβαλε νὰ του δώσουν τὸν λόγον τῆς τιμῆς των, ὡς Ἄγγλοι εὐπατρίδαι, ὅτι δὲν θὰ θελήσουν νὰ δραπετεύσουν καὶ νὰ τὸν ἀφίσουν μάρμαρο, τοὺς ἄφισεν ἐλευθέρους διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὰ μυστικὰ σχέδιά των.

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ἄ! ἡ Σιδωνία, αὐτὴ ἡ πανουκλίτσα! εἶπεν ἡ γειτόνισσα.

Ἐπῆρε τότε θάρρος μὲ αὐτὴν τὴν κρίσιν διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς συμμαθητρίας της ἡ Μαργαρώ, καὶ τα διηγήθη ὅλα, μὲ τὰ μικρότερα ἐπεισόδια.

Καὶ κατόπιν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὴν γειτόνισσαν τὰ σημάδια τῶν καρφιτσῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸ μουσκευμένον ἀπὸ τὰ δάκρυα μανδύλι της.

— Ναί, τὰ βλέπω, μὰ καὶ σὺ θὰ σταθῆς νὰ σου σκουπίσω τὰ ματάκια σου, ἅμα βγάλω ἐγὼ αὐτὰ τὰ σημάδια . . .

Ἡ Μαργαρὼ ἐκύτταξε καλὰ τὴν καλὴν ἐκείνην γυναῖκα, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ὡμιλοῦσε σοβαρά, καὶ της ἀπεκρίθη:

— Ναί, ἤθελα νὰ βγοῦν. . . μὰ δὲν βγαίνουν.

— Μά, ἀφοῦ σοῦ λέγω πῶς μπορῶ καὶ τὰ βγάζω ἐ.ώ; . . . Εἶπες πῶς εἶνε καιμωμένα ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ αὐτὰ τὰ σημάδια;

— Ναί, καὶ πολὺ πρωΐ. Ἤτανε τέσσερες ἡ ὥρα ποῦ ἐσηκώθηκα ἐπίτηδες. . .

— Λοιπὸν, δὲν ἐπάλιωσαν ἀκόμη, εἶνε φρέσκα. . . Κάθησε μιὰ στιγμή. . . πάω νὰ φέρω ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ διορθωθῇ τὸ κακὸ ποῦ ἔγινε. . .

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ἡ γειτόνισσα εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀχυροκαλύβην, μὲ ἕνα μικρὸ χαρτένιο πακετάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο γραμμένον: «Μὴν το ἐγγίζετε»—καὶ μὲ γράμματα μεγαλείτερα: «Δηλητήριον».

— Τί εἶνε αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν λέξιν.

—Ἄ! αὐτὸ δὲν εἶνε γιὰ τὰ παιδιά... εἶνε ἀλάτι τῆς ξυνήθρας (*). Μὴν ξεχνᾶς ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ βάζῃς τὰ χείλη σου σὲ πράγματα ποῦ δὲν γνωρίζεις, καὶ ὅταν ἀκόμη μοιάζουν μὲ ζάχαρι. . .

— Ἢ μὲ ἀλάτι; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ.

— Ἀκριβῶς! Λοιπὸν τώρα θὰ πλύνωμε πρῶτα τὸ μανδύλι σου μὲ καθαρὸ νερό, διότι τώρα θὰ εἶνε ἀρκετὰ ἀλατισμένο μὲ τὰ δάκρυά σου, καὶ ὕστερα θὰ κυττάξωμε νὰ βγάλωμε τὰ κιτρινάδια.

Ἀφοῦ ἐξέβγαλε τὸ τετράγωνον πανάκι μὲ καθαρὸ νερό, ἡ καλὴ γειτόνισσα ἔβαλε εἰς ἕνα μεγάλο φλυτζάνι μίαν πρέζαν ἀπὸ τὸ ὀξαλίκον ὀξὺ καὶ τὸ ἀνέλυσε μὲ λιγάκι νερό· κατόπιν ἐμάζευσε τὰ μέρη ὅπου ἦτον ἡ σκουριά, σὰν βουλωματάκια ἀπὸ πανί, καὶ τα ἐβούτηξεν εἰς τὴν διάλυσιν. Αἱ κηλῖδες ἔγιναν ὀλιγώτερον ζωηραὶ κατ' ἀρχάς, καὶ ἔπειτα σιγὰ-σιγὰ ἐξηφανίσθησαν. Ἅμα ἐβγῆκαν ἐντελῶς, ἡ γειτόνισσα ἐπέταξε ὅσον ὑγρὸν εἶχε μείνῃ εἰς τὸ φλυτζάνι, καὶ το ἀντικατέστησε μὲ καθαρὸ νερό, ἕως ἐπάνω.

— Καὶ τώρα τί κάνετε; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ...

— Θὰ πλύνω τὸ μαντύλι σου μὲ καθαρὸ νερό, ἀφοῦ ἔφυγαν πιὰ τὰ σημάδια, γιὰ νὰ μὴν τρ κόψῃ τὸ ἀλάτι. Διαφορετικά, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἐκεῖ ποὺ εἶνε οἱ λεκέδες θὰ ἐγινότανε τρύπα.

—Ἄ! δὲν το ἤξευρα.

— Τώρα ὅμως τὸ ξέρεις, καὶ μπορεῖς νὰ το μάθῃς καὶ τῆς Σιδωνίας, ποῦ ἤθελε νὰ σου κάνῃ τὴν δασκάλα...

— Ναί, ναί... θὰ τῆς το 'πῶ τώρα κι' ἔλας.

— Δέν μου φαίνεσαι ὅμως τελείως εὐχαριστημένη, Μαργαρώ. Βλέπω πῶς ἔχεις ἀκόμα κάτι τι ποῦ σὲ στενοχωρεῖ...

— Ναί... γιατὶ δὲν ἔχω οὔτε φωτιὰ οὔτε κάρβουνα νὰ περάσω σίδερο, καὶ αὐτὴ πάλιν θὰ μου 'πῇ πῶς τὸ μαντύλι μου δὲν εἶνε σιδερωμένο.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ σίδερο οὔτε ἀπὸ φωτιά, γιὰ νὰ σιδερώσῃς ἕνα μαντυλάκι σὰν αὐτό· κύτταξε πῶς θὰ κάμω ἐγώ...

Ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην της ἕνα ἄσπρο μαντύλι, διπλωμένο ἀκόμη, καὶ τὸ ἐξεδίπλωσεν.

— Ἅμα πλύνῃς καὶ στήψῃς τὸ μαντύλι σου, θὰ το ξεδιπλώσῃς καὶ θὰ το ἁπλώσῃς ὑγρὸ ἀκόμη ἐπάνω στὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου· θὰ το τεντώσῃς καλὰ-καλὰ ἐπάνω στὸ γυαλί, νὰ μὴν κάμνῃ οὔτε μιὰ ζαρωματιά. (Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ καλὴ γειτόνισσα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἔκαμεν ὅτι ἐκολλοῦσεν εἰς τὸ γυαλὶ τὸ μανδύλι της.) Αὔριον τὸ πρωΐ, ἅμα ξυπνήσῃς, θὰ το ξεκρεμάσῃς ἀπὸ τὸ γυαλί, στεγνὸ καὶ ἴσιο. Τὸ διπλόνεις τότε στὰ τέσσερα καὶ το πατᾶς μὲ τὰ χέρια σου δυνατά, καὶ θὰ το δῇς νὰ σιδερωθῇ ἔτσι μονάχο του τόσον καλά, σὰν καὶ τὸ δικό μου.

— Ὦ! εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, δὲν φοβοῦμαι πιὰ τὴ Σιδωνία.

— Σοῦ πέρασε ἡ λύπη τώρα; Γιατὶ πρέπει καὶ νὰ πηγαίνω· τὰ τρία μου τὰ παιδάκια μὲ περιμένουν γιὰ τὴ σοῦπα.

Καί, καθὼς ἐπέστρεφε τρεχάτη εἰς τὸ σπίτι της, ἡ καλὴ γειτόνισσα ἤκουσε κατόπιν της τὴν γλυκειὰ καὶ ἥσυχη πλέον φωνοῦλα τῆς Μαργαρῶς, ἡ ὁποία τῆς ἐφώναζε:

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! ἔμαθα τώρα!

Ὁ Πετρογιάννης ἐπῆγε νὰ τρελαθῇ, ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ ἀδελφή του δὲν ἦτο εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ σχολείου, τὴν ὥραν τῆς ἀπολύσεως. Τὴν ἐζήτησεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κ' ἐπὶ τέλους ἔμαθεν ὅτι εἶχε φύγῃ μόνη. Τὴν εὑρῆκεν εἰς τὸ σπιτάκι των, βυθισμένην εἰς τοὺς συλλογισμούς της.

Καί, ἐπειδὴ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του αὐτὴ ἀπεκρίνετο μόλις καὶ μετὰ βίας, ὁ Πετρογιάννης δὲν ἐκάθησε νὰ στενοχωρηθῇ, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἀδελφή του δὲν του ἐκρατοῦσε τίποτε μυστικόν, κ' ἐνώρις ἡ ἀργὰ θὰ ἐμάνθανε τί ἦτο τὸ αἴτιον τῆς συλλογῆς της.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἅμα εἶδε πάλιν τὴν Σιδωνίαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου, ἡ Μαργαρὼ ἐπῆγε κοντά της καὶ της εἶπε:

— Ἅμα λεκιάσῃ τὸ μαντύλι μὲ σκουριές, πῶς βγαίνουν, σὲ παρακαλῶ;...

— Ἅμα ἕνα κορίτσι εἶνε τόσο ἀπρόσεκτο ὥστε νὰ κάνῃ τέτοιες ἀνοησίες, δὲν ἔχει πιὰ τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃ παρὰ νὰ κρατῇ τὸ μανδύλι μὲ τοὺς λεκέδες, ἀπεκρίθη ἐκεῖνο τὸ κακοκόριτσο.

— Διότι αἱ σκουριὲς δὲν βγαίνουν, νομίζεις;

— Ἐκτὸς ἂν ἀρκῇ νὰ τες φυσήξῃς γιὰ νὰ βγοῦν, ξοανάκι μου. . .

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐπίθετον... κύτταξε ὅμως τὸ μαντύλι μου... ἐβγῆκαν αἱ σκουριές; εἶνε καλὰ σιδερωμένο; ναὶ ἢ ὄχι; . . .

Ἡ Σιδωνία ἔρριψε βλέμμα κακεντεχὲς εἰς τὸ ἄσπιλον πανὶ μὲ τὸ συμμετρικὸν δίπλωμά του, καὶ ἀπήντησε.

— Τὸ πιστεύω! εἶνε ἄλλο μανδύλι!

— Ἄλλο; ἄ! μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, ἀνεβόησεν ἡ Μαργαρώ.. Ἄλλο μαντύλι;... ἀφοῦ δὲν ἔχω παρὰ ἕνα καὶ μοναχό! . . .

«Θὰ το τεντώσῃς ἐπάνω στὸ γυαλί...» (Σελ. 237, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ!

— Ἄκουσέ με, Πετρογιάννη... ἔχω νὰ σου μιλήσω σοβαρά, εἶπεν ἡ Μαργαρὼ εἰς τὸν ἀδελφόν της τὴν Κυριακὴν τὸ πρωΐ. Δὲν θέλω νὰ ξαναπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν θέλω νὰ ξαναπάγω εἰς τὸ κτῆμα. Τ' ἀκοῦς;

— Καὶ γιατί, Μαργαρώ μου;

— Γιατί; Ἀχ! δὲν ξέρεις τί τραβῶ...

— Ναί . . . τὸ ξέρω πῶς εἶνε ἀνυπόφορη ἡ Σταμάτα, καὶ ὅμως ἐσὺ την ὑποφέρεις, γιὰ χάρι δική μου.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ μονάχα, Πετρογιάννη. Ἅμα ἡ Σταμάτα μὲ κακομεταχειρίζεται ἢ μὲ μαλόνῃ ἄδικα, ἐσὺ τὲς περισσότερες φορὲς εἶσαι κοντά μου καὶ μ' ἐγκαρδιόνεις μ' ἕνα σου λόγο, μὲ μιὰ ματιά σου· ἀλλὰ εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν μπορῶ νὰ πάω νὰ σ' εὕρω μαζί μὲ τ' ἀγόρια, γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇς· θὰ μ' ἐπερίπαιζαν τὰ ἄλλα παιδιά.

— Καὶ ποιὰ σὲ κατατρέχει, εἰς τὸ σχολεῖον;

— Νά! αὐτὴ ἡ Σιδωνία! . . .

— Ἄ! ἔπρεπε νὰ το φαντασθῶ.

— Ἀπὸ τί;

— Νά . . . ὁ Πετράκης, ὁ ἀδελφός της, τὰ ἔβαλε μαζί μου χθές, γιὰ τὸ τίποτε.

— Ἄ! ὅλη ἡ οἰκογένεια λοιπόν: ἡ Σταμάτα, ἡ Σιδωνία κι' ὁ Πετράκης! . . δὲν λείπει κανένας. . . Καλὰ που εἶνε χήρα ἡ Σταμάτα φαντάσου νὰ εἴχαμε καὶ τὸν ἄνδρα της νὰ θέλῃ τὸ κακό μας! . . . Καὶ τί σου εἶπε, αὐτὸς ὁ χωριάτης;

— Αὐτὸς μ' ἐφώναξε χωριάτη! . . . κι' ἀκόμη χειρότερα: ξυπόλυτο! . . .

— Μπᾶ! κ' ἡ Σιδωνία ἀκριβῶς τὸν ἴδιο λόγο μοῦ εἶπε! . . . . Καὶ τί του ἀπήντησες ὅταν εἶπε αὐτὰ τὰ ἄσχημα λόγια;

— Τίποτε.

— Ἔπρεπε νὰ κάμῃς ὅ,τι ἔκαμα ἐγώ. Τῆς ἔδειξα τὰ τσόκαρά μου γιὰ νὰ της ἀποδείξω πῶς ἔλεγε ψέμματα.

— Ἐγὼ δὲν ἠμπορροῦσα νὰ κάμω τὸ ἴδιο. Ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς εἶνε τρυπημένα ἀπὸ ἐπάνω. . . Νά, κύτταξε... δὲν φαίνονται τὰ πόδια μου, φαίνονται

(*) Οὕτω ὀνομάζουν κοινῶς οἱ Γάλλοι τὸ ὀξαλικὸν ὀξύ.— Σημ. τοῦ Μ.

δμως λίγο τὰ δάχτυλά μου στὴν ἄκρη...

— Τὲν *καϊμένο* τὸν *ἀδελφάκη μου!* ξέρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς; Ν' ἀγοράσῃς παπούτσια ὁλοκαίνουργα μὲ τὰ λεπτὰ ποῦ εἶνε στὴν παλιὰ τὴν κάλτσα.

— Ἄ! ὄχι! δὲν θέλω νὰ βγοῦνε λεπτὰ ἀπὸ τὴν κάλτσα γιὰ μένα.

— Μά, ἀφοῦ ἔχει ὁ καθένας μας δικά του...

— Ἀδιάφορον· ἐγὼ δὲν θέλω· νά... δὲν ἔχω πιὰ οὔτε ἐγὼ θάρρος, εἶμαι λυπημένος...

— Ἐσύ, Πετρογιάννη; ἐνῶ ἐσὺ πάντα μοῦ δίνεις θάρρος! Ποιὸς λοιπὸν σ' ἐπίκρανε;

— Ὦ! ἡ λύπη μου προέρχεται κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πηγή. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ πῶ· μὰ δὲν βαστῶ πιά. Δέν σου εἶπα τί μου εἶπε ὁ Πετράκης μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ κακὰ λόγια;

— Ὄχι.

— Εἶπε: «Τὸ ξέρομε δά· ὅ,τι κάνει ὁ κύριος Δήμαρχος γιὰ σᾶς τοὺς δυό, τὸ κάνει *γιὰ ψυχικό!*»

— Γιὰ ψυχικό!... ἐπανέλαβαν μαζὶ καὶ τὰ δύο παιδάκια.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Πετρογιάννης. Καὶ ἅμα ὁ Πετράκης εἶπε αὐτὸ τὸ λόγο, ξέρεις, ἔννοιωσα ποῦ ἔβραζε *τὸ αἷμά μου.* Τότε, ἐχύθηκα ἐπάνω του, τοῦ ἔβαλα τὸν γρόθο μου ἐμπρὸς στὸ στόμα του, τὸν ἐκύτταξα *μέσ' 'στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπα:* «Αὐτὸ ποῦ εἶπες, μήν το ξαναπῇς, κακομοίρη, εἰδεμὴ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θά σε κάμω.» Καὶ τὸ ἄλλο μου χέρι ἤτανε ἕτοιμο νά τον κτυπήσῃ.

— Καὶ τότε; ἠρώτησεν ἡ Μαργαγώ, σὰν πετρωμένη ἀπὸ τὴν τρομάρα της.

— Τότε μ' ἐφοβήθηκε κ' ἐσώπασε.

— Ὁ φοβητσιάρης!

— Ὁ ἄκαρδος, δὲν λές! Φυσικά, θὰ πάῃ νὰ τα 'πῇ ὅλα τῆς μητέρας του, κι' αὐτὴ θά μάς το πληρώσῃ... Τὸ ξέρω πῶς δὲν ἔκανα καλὰ ν' ἀφίσω νά με κυριεύσῃ ἔτσι ὁ θυμός· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νά το συλλογισθῶ, καὶ τώρα εἶμαι μετανοημένος... Καθὼς βλέπεις, Μαργαρώ, εἶμαι κ' ἐγὼ σὰν κ' ἐσένα... ἀνάβω πολὺ εὔκολα.

— Λοιπὸν δὲν ἔχεις καὶ σὺ πολλὴν διάθεσιν νὰ ξαναπᾷς στὸ κτῆμα;

— Αὐτὸ πού με στενοχωρεῖ περισσότερο, εἶνε ὅλες αὐτὲς αἱ ἱστορίες, ποῦ ἡ Σταμάτα θὰ καθήσῃ καὶ θὰ πῇ γιὰ μᾶς στὸν κύριο Δήμαρχο, γιὰ νά μας βλάψῃ. Εἶνε τόσον καλός, ὁ κύριος Δήμαρχος, ὥστε πολὺ θὰ πικραθῶ, ἂν μας νομίσῃ ἀχάριστα παιδιά... Ἀλήθεια, δέν σου εἶπα ἀκόμα, Μαργαρώ, τί *μου ἔδωκε ὁ κύριος Δήμαρχος.* Χθές, τὸ Σάββατο, καθὼς ἐγύριζα μοναχός μου ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ ἤμουν κατα λυπημένος γιατί δὲν ἤξευρα ποῦ ἤσουν ἐσύ, καὶ διότι ὁ Πετράκης μοῦ εἶχε πῇ ἐκεῖνα τὰ κακὰ λόγια, τὸν βλέπω στὸν δρόμο καί μου κάνει νόημα νὰ πάγω κοντά του. Ἔβαλε τότε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του κ' ἔβγαλε ἕνα ἀσημένιο φράγκο, καί μου εἶπε: «Ἀύριο εἶνε τὸ πανηγύρι καὶ θέλω νὰ διασκεδάσετε καὶ σεῖς τὰ δύο... Αὐτὴν τὴ φορὰ θὰ στηθοῦν ἕνα σωρὸ παράγκες. Σ' ἀρέσουνε, αἴ, τὰ πανοράματα καὶ τ' ἀλογατάκια;» — «Ἄ! ναί, παραπολύ», τοῦ εἶπα, καὶ ὕστερα τοῦ εἶπα εὐχαριστῶ πολύ-πολύ.

— Δὲν μού τα εἶχες πῇ αὐτά, Πετρογιάννη.

— Διότι, βλέπεις, μὲ τὲς ἔννοιες μου, δέν τα ἐσυλλογιζόμουν πιά.

— Ἐγὼ ὅμως τώρα, ὅλο αὐτὸ συλλογίζομαι... Γιὰ φαντάσου! ἕνα φράγκο, δηλαδὴ εἴκοσι πεντάρες! Γιὰ νὰ τὸ 'δῶ.

Καὶ καθὼς ἐκύτταζετὸ ἄσπρο νομισμά, ἐπρόσθεσε μὲ χαϊδευτικὸν ὕφος:

— Αὐτὲς αἱ εἴκοσι πεντάρες, δὲν εἶνε σὰν τὰ εἴκοσι φράγκα τῆς κάλτσας; Δέκα πεντάρες δικές σου, δέκα πεντάρες δικές μου;...

— Βεβαιότατα.

Τ' ἀκούει ἡ Μαργαρὼ κι' ἀρχίζει ἀπὸ τὴν χαρά της νὰ πηδᾷ μέσα στὴν ἀχυροκαλύβαν. «Δῶσέ μου τὰ δυὸ χέρια σου» — λέγει, καὶ ἀρχίζει μαζί του γύρω γύρω τὸν χορόν, καὶ κτυπᾷ τὰ τσόκαρά της τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο, καὶ ὕστερα ἐπάνω στὸ πάτωμα καὶ τραγουδεῖ:

Ἕνα λεφτὸ κρεμμύδι,
Γκέο - γκέο - γκέο!
Ἕνα λεφτὸ κρεμμύδι,
Φράνσε - Βαγγέω!
Μὲ λάδι καὶ μὲ ξύδι,
Γκέο - γκέο - γκέο!
Καὶ λίγο ψωμοτύρι
Φράνσε - Βαγγέω!
Ἀπὸ τοῦ κὺρ - Ἀργύρη.
Γκέο - γκέο - γκέο!...

Καὶ καθὼς ἔλεγαν τὸ «γκέο, γκέο», ἐχαμήλωναν, χειροπιασμένα τὰ δύο, ἐκάθηντο ἐπάνω στὲς πτέρνες των, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἔσμιγαν τὰ σγουρὰ κεφαλάκια των — καὶ δός του φιλήματα κι' ἀγκαλιάσματα!...

Ἐξημέρωνε τὸ πανηγῦρι τοῦ Δουβρίνου,— ἔτσι ἔλεγαν τὸ χωριό των. Τὴν παραμονήν, καὶ ἀπὸ προτήτερα μάλιστα, εἶχαν στηθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν διάφορα μαγαζάκια, ἢ μᾶλλον παράγκες καὶ σκιάδες διὰ νὰ προφυλάσσουν τοὺς ἐμπόρους καὶ τὰ πράγματά των. Ἦσαν ἐκεῖ σανίδες ἐν ἀφθονίᾳ, τέντες ἀπὸ λερωμένο σταχτερὸ πανί, ποῦ ἐσκέπαζαν γύρω-γύρω τὰ ξυλένια ἀλογάκια,— καὶ ἅμα ἔσκυβε κανεὶς ἔβλεπε τὴν ἄκραν τῶν ποδιῶν των ἢ τὴν ψεύτικην κρεμαστὴν οὐράν των.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἦτο πολὺ φιλόστοργος υἱός. Ἠγάπα καὶ ἐσέβετο ὑπερβολικὰ τοὺς γονεῖς του, ἦτο εὐπειθέστατος εἰς τὰς διαταγάς των, κ' ἐξετέλει κ' ἐκεῖνα ἀκόμη τὰ θελήματά των, τὰ ὁποῖα ὑπηγόρευε δεισιδαιμονία ἢ πρόληψις.

Διηγεῖτο ὁ ἴδιος, ὅτι τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἀπεχωρίσθη τὴν οἰκογένειάν του κ' ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσῃ, ἡ μητέρα του τῷ εἶχε δώσῃ τρεῖς μικροὺς σταυρούς, μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ τους ρίψῃ κατὰ τὸ ταξειδιον εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τρία διάφορα σημεῖα. Καὶ ὁ Δηλιγιάννης ἐξετέλεσε πιστῶς τὴν μητρικὴν παραγγελίαν, — ὄχι διότι ἐπίστευε καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ καταποντισμὸς τριῶν σταυρῶν ἠμποροῦσε νὰ του φέρῃ εὐτυχίαν, ἀλλὰ διότι δὲν ἤθελεν οὔτε κατὰ διάνοιαν νὰ παρακούσῃ τὴν μητέρα του.

⁂

Εἶνε παροιμιώδεις αἱ ἀπογοητεύσεις, τὰς ὁποίας δοκιμάζουν οἱ νέοι συγγραφεῖς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου των. Ὀνειρεύονται ἀμέσως τόσῳ μεγάλην δόξαν καὶ τόσῳ πολλὰ χρήματα, ὥστε καὶ ὅ,τι τυχὸν ἀποκτήσουν, ἀπέναντι τοῦ ὀνείρου τοῦς φαίνεται μηδαμινόν.

Μία γαλλὶς μυθιστοριογράφος, διάσημος σήμερον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δανιὴλ Λεζυέρ, ὑπέστη μὲ τὸ πρῶτόν της μυθιστόρημα τὴν μεγαλητέραν ἀπογοήτευσιν.

Εἶχεν εὕρῃ ἕνα ἐκδότην, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπεσχέθη ἀναγόρασιν τὸ χειρόγραφον, ἀλλὰ δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη λόγος περὶ τιμῆς. Τὸ ἑσπέρας, εἰς τὴν οἰκίαν της, ἠρώτησεν ἕνα κύριον, ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ τὰ ξέρουν ὅλα, τί· δίδουν συνήθως οἱ ἐκδόται ὅταν ἀγοράζουν χειρόγραφον μυθιστορήματος.

— Μὰ ὡς τριάντα χιλιάδες φράγκα... τὸ ὀλιγώτερον εἰκοσιοκτώ.

Τόσα πολλά; Ποτὲ δὲν εἶχεν ὀνειρευθῇ τόσα ἡ πτωχὴ νεᾶνις, ἡ ὁποία διὰ νὰ ζῇ ἔκαμνε ἕως τότε τὴν οἰκοδιδασκάλισσαν!

— Μὰ εἶσθε βέβαιος, κύριε;

— Βεβαιότατος!

Τὴν ἑπομένην, ὅλη χαρά, ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐκδότην μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φανῇ συγκαταβατικὴ καὶ νὰ δεχθῇ μόνον εἰκοσιοκτὼ χιλιάδες.

— Λοιπόν, τὴν ἠρώτησεν ἐκεῖνος, δὲν εἴπαμεν πόσα θὰ σᾶς δώσω διὰ τὸ μυθιστόρημά σας... Πόσα θέλετε;

— Ὅσα θέλετε σεῖς, ἀπήντησεν ἡ συγγραφεύς, σᾶς ἀφίνω εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Ἔ, ἀς εἶνε. Διὰ τὸ πρῶτόν σας μυθιστόρημα θὰ σᾶς δώσω τρακόσια φράγκα. Ὅταν θέ μου φέρετε καὶ δεύτερον, τότε, ἐλπίζω, θὰ σᾶς δώσω τετρακόσια.

Τριακόσια φράγκα! Ὕστερ' ἀπὸ ὄνειρον ὁλοχλήρου περιουσίας! Ἡ καϊμένη ἡ Λεζυὲρ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ σύννεφα.

⁂

Νεοφανὲς γαλλικὸν περιοδικόν, τὸ «Je sais tout»—τὸ ὁποῖον, σημειώσατε, κυκλοφορεῖ εἰς 700,000 ἀντίτυπα,—ἐπροκήρυξε κατ' αὐτὰς ἕνα πολὺ περίεργον διαγωνισμόν: Οἱ ἀναγνῶσταί του θὰ στείλουν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Γραφεῖον τοῦ ἀπὸ ἓν ταχυδρομικὸν δελτάριον—προπαρασκευασμένον καταλλήλως,—καὶ εἰς ὡρισμένην ἡμέραν θὰ παραδοθοῦν ὅλα μαζὶ εἰς τὸ παρισινὸν Ταχυδρομεῖον, διὰ νὰ κάμουν... τὸν γύρον τοῦ κόσμου! Θὰ βραβευθῇ δὲ τὸ δελτάριον ποῦ θὰ ἐπιστρέψῃ πρῶτον εἰς τὸ Παρίσι, ποῦ θὰ κάμῃ δηλαδὴ τὸν γύρον αὐτὸν γρηγορώτερα!

Ἡ ἰκανότης τοῦ διαγωνιζομένου ἔγκειται εἰς τὸ νὰ εὕρῃ προθύμους ἀνταποκριτὰς εἰς τὰς διαφόρους πόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ διέλθῃ τὸ δελτάριόν του, καὶ νὰ τους προειδοποιήσῃ ὥστε μόλις τὸ λάβουν, ἀμέσως νὰ τὸ στείλουν εἰς τὴν πλησιεστέρα πόλιν καὶ εἰς τὸν πλησιεστέρα ἀνταποκριτὴν (κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ δελταρίου ὁδηγίας.) Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τὸν βραβευθησόμενον πρέπει νὰ εὐνοήσῃ καὶ ἡ τύχη, ἀφοῦ καὶ ἡ παραμικροτέρα καθυστέρησις ἢ τὸ παραμικρὸν λάθος, εἰμπορεῖ νὰρ γοποιήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ δελταρίου ἡμέρας ἢ κ' ἑβδομάδας ὁλοκλήρους!

⁂

Γνωστὸς λόγιος, ταξειδεύων ποτὲ διὰ τοῦ τροχιοδρόμου ἀπὸ Φκλήρου εἰς Ἀθήνας, ἔχασε τὸ καπέλλο του. Καὶ ἡ εἰδοποίησις, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσε εἰς μίαν ἐφημερίδα, ἐτελείονεν ὡς ἑξῆς:

«Παρακαλεῖται ὁ εὑρὼν νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας. ὡς ἄχρηστον εἰς αὐτόν, ἄλλως νὰ στείλῃ νὰ ζητήσῃ... καὶ τὸ κεφάλι.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

Ὁ Βρυχώμενος Λέων: — Καλὲ μπαμπᾶ, αὐτὸ τὸ αὐτὸ ἔχει μέσα πουλί!

Ὁ Ἠλεκτρικὸς Κώδων: (παρεμβαίνων):

— Σούτ! Τί τὸ φωνάζεις, καημένε; γιὰ νὰ μᾶς γρεύουν νὰ πληρώσουμε καὶ τὸ αὐγὸ καὶ τὸ πουλί;!

Ἐστάλη, ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΧΩΡΙΣ σχόλια, ἀντιγράφω ἐδῶ ἕνα γραμματάκι ποῦ μου ἔστειλε τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* [ΕΕ]. Εἶνε ὡραία συμπλήρωσις τοῦ σημερινοῦ διηγήματός του, καὶ ἴδου διὰ νὰπολαύσετε μαζὶ καὶ τὰ δύο:

«Ἀγαπητὴ Διάπλασις! Ἄ! ἄ! ἄ! — Ὑπάρχουν ἄ! ἐκπλήξεως. — Ἄ! ἄ! χαρᾶς, — καὶ ἄ! ἄ! ἄ... λλα.— Τᾶχει ἡ Γραμματική; (περίεργον, αὐτὴ περισσότερον ἀπὸ κάθε τί τὰ... ἐμπνέει.) Νὰ τὰ προσθέσωμεν! — Νὰ τί ἀνακαλύπτει κανεὶς μὲ τὴν τεμπελιά! ἔ; (ἄ! ἄ! ἄ!) Πῶς; — Λοιπόν, ποῦ λές, εἶνε μεσημέρι. Ζέσση 28 βαθμῶν. Τὸ περασμένο φυλλάδιό σου τὸ ἔρριξα ἀπέξω καὶ ἄ α ἀνακατωτά. Ἔκανα κ' ἕνα λάθος στὸ ἐργόχειρο μου καὶ θέλει ξύλωμα! ἄ! ἄ! ἄ! — Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι νυστάζω; — Ἄ ἄ αὐτὸ λέω κ' ἐγώ. — Καλή... καλὴ νυκτα; Ὄχι δαδαδά! — Σὲ ἀσπάζομαι, *Κίτρινο Ντόμινο.*»

Ἤμουν ἕτοιμη νὰπαντήσω εἰς δύο χαριτωμένα γράμματα τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων* [ΘΕ] μὲ χίλια δύο ὡραῖα πράγματα, ὅταν ἔξαφνα λαμβάνω καὶ τρίτον... Ὦ, τί θὰ ἔδιδα διὰ νὰ μὴ τὸ λάβω ποτὲ τὸ σκληρὸν αὐτὸ γράμμα μὲ τὸ μνῦρόν του κλαυτὸ περιθώριον, ποῦ μόνον αὐτὸ μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα!... Ὁ πατέρας, ὁ καλὸς πατέρας τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων*, ἀπέθανε!... Καὶ τώρα τί ἀξίζει παρηγορίας νὰ προφέρῃ εἰς τοιαύτην συμφοράν; Τί ἀδικία νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τόσον ἐνωρὶς ἄνθρωπος νέος, χρήσιμος, καὶ νάφινῃ οἰκογένειαν, μικρὰ παιδιά.. Ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει κρίσεις εἰς τὰς πράξεις του! Ἐκεῖνος κάμνει ὅ,τι θέλει, κ' Ἐκεῖνος ξέρει νὰ παρηγορῇ...

Ἄ! *Χωνσμένη Κούκλα* [Ε], θά σε μαλλώσω ἀληθινά, ἂν κάμῃς πάλιν τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Ἔχε χάριν τώρα ποῦ δικαιολογεῖσαι τόσον εὔμορφα. Εἶπα εἰς τὸν Ἀναγάν ὅτι τὸν εἴδατε εἰς τὸν Κινηματογράφον, καὶ μοῦ ὡρκίσθη ὅτι δὲν ἦτο αὐτός.

Ἡ *Ψυχὴ τῆς Λέσβου* [ΕΕΕ] εἶνε κατενθουσιασμένη μὲ τὸ Ἀνηψιόφισμα καὶ μὲ τὰ νέα μυθιστορήματα. Τὴν τρελλαίνουν προπάντων οἱ «Μικροὶ Ἀκόλουθοι», καὶ ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχῃ διαβασμένους καὶ τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακας», φαντάζεται ὅτι ὁ Πέτρος ἔχει τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀρτανιέν, ὁ Γάστων τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἄραμι, καὶ ὁ μικρὸς Φραγκίσκος τοῦ Ἄθω. Ξεύρω κ' ἐγώ; Ἴσως.

Καὶ ἡ νεαρά μου φίλη *Ἠλέκτρα Α. Πολυριαλᾶ*, εἰς τὴν Χίον, ἐμυηστεύθη. Μὰ τί εἶνε αὐτὸ φέτος; Ὅλαι αἱ συνδρομήτριαί μου θὰ μικροπανδρευθοῦν; Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου.

Μία χαρὰ καὶ μία λύπη *Μεγάλη Ἑλλὰς* [ΕΕ]. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ κόσμος: Δυστυχῶς, κανεὶς ἕως τώρα δὲν κατώρθωσε νὰ τον ἀλλάξῃ— οὔτε ὁ *Ἔδισσων* μὲ τὰς ἐφευρέσεις του!

Βοσκοπούλα τοῦ Μικροῦ Ἄλμου [ΕΕΕ], ἐδῶ ὁ ἥλιος νὰ φλογίζῃ καὶ ἡ ἐπιστολή σου νὰναφέρῃ οὐρανοὺς μαυροσυννεφιασμένους καὶ ραγδαίας βροχάς! Πῶς σὲ ζηλεύω! Ναί, εἴθε νἀξιωθῇς νὰ ἐπισκεφθῇς τὰς πολυποθήτους σου Ἀθήνας, ἀλλ' ὄχι 'στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ, μὲ τόση ζέστη καὶ μὲ τόση σκόνη!

Τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* — [ΘΕ] δ.ὰ τὴν τόσῳ λεπτομερῆ στατιστικὴν τῶν Βυσήμων,—ἔχει σήμερον μίαν πρότασιν δι' ὅσους μοῦ γράφουν συχνά, πυκνὰ καὶ πολλά: Νὰ γράφουν ἀραιὰ καὶ ὀλιγώτερα, διὰ νὰ μὴ πρασθέτουν εἰς τὰς τόσας μου ἐργασίας καὶ ἄλλην μίαν. Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ θὰ ἐπρετιμοῦσα αἱ ἐπιστολαὶ ὅλαι νὰ ἦσαν σύντομοι διὰ νὰ τὰς διαβάζω γρηγορώτερα. Ἀλλὰ πῶς εἰμπορῶ νὰ βάλω εἰς αὐτὸ περιορισμόν; Τὸ ἀφίνω λοιπὸν εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὴν διάκρισιν τῶν καλῶν μου φίλων.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ διὰ τὴν... Διαπλασίτιδά σου, ἀγαπητή μου *Βασιλὶς τῶν Ἀνθέων* [Ε]. Ἔτσι λοιπόν, νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Τετράδια ἔστειλα. Αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές· τετράδια ἔστειλα· ἀντασπάζομαι τὴν Ε. Π.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν. ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὸν *Δοῦκα τῆς Καρύστου*, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* καὶ *Οὖγον τοῦ Μουσοπράνου*— ἡ *Σημαία τοῦ Φωτὸς* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Τριπτόλεμον*· — τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* τοῦ *Παρθεναγωγείου* μὲ τὴν *Εὔανθον Ἤπειρον*, *Οὖγον τοῦ Μουσοπράνου* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*— ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸν *Βρυχώμενον Λέοντα*, *Δοῦκα τῆς Καρύστου* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*·— τὸ *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον*, *Ρόδον τῆς Ἀγατολῆς* καὶ *Χειμώνανθον*— ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Λεσβίαν*, *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* καὶ *Οὐρανὸν τῆς Λέσβου*— τὸ *Πολικὸν Σέλας* μὲ τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Τρικυμιώδη Θαλασσαν* καὶ *Κόκκινον Κρίνον*—ἡ *Ἔαρινὴ Νεφέλη* μὲ τὴν *Κρεόλην*, *Πτωχικὴν Καλύβην* καὶ *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας*— ὁ *Ὀδδεὶς* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Σανθούλαν*, *Ναύαρχον Τόγγο* καὶ *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*— ἡ *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ* μὲ τὸ *Ἀγριοτριαντάφυλλο*, *Εὐμολπιάδα* καὶ *Ἀγκάθι τῆς Τριαντοφυλλιᾶς*— ὁ *Ἰδαῖος Δάκτυλος* μὲ τὸ *Ἡρωϊδὸν Ἀρκάδι*, *Ἀστέρα τῆς Κρήτης* καὶ *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη*— ὁ *Δυὲξ τῆς Καρύστου* μὲ τὸ *Τόξον τοῦ Φοίβου*, *Πτωχικὴν Καλύβην* καὶ *Ἀΐλιον Ἀρισταιδῆν*— ὁ *Οὖγος*

Ἀγρέμονος. ἡ *Ἀγρία Ἀνεμώνη* μὲ τὴν *Ἀνεμώνην τῶν Ἀλπεινῶν*, *Ἀγρὸν Ἀμάραντον* καὶ *Ἀγρὸν Ἀμάραντον*— ὁ *Ἀγρὸς τῆς Ἀγάπης* μὲ τὴν *Ἀγάπην τῆς Ἀγρίας*· —

τοῦ Μονσοπράνου μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* — ὁ *Λεβεντάκος τῆς Χαλκίδος* μὲ τὸν *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* — τὸ *Νηπενθὲς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου, Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ὁ *Μελαγχολικὸς Ἑρημίτης* μὲ τὸν *Μαραμένον Μενεξέν, Μεγάλην Ἑλλάδα* καὶ *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὸ *Ὀχρὸν Ἀμάραντον, Μαραμένον Μενεξὲν* καὶ *Πτερωτὴν Ἐλπίδα* — ἡ *Ἀλκυονὶς* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθεναγωγείου, Ἀριάδνην* καὶ *Γόρδιον* — ὁ *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ* μὲ τὴν *Καλὴν Φίλην, Φρᾶ-Διάβολον* καὶ *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* — ἡ *Συριανὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Μέγαν Κωνσταντῖνον* καὶ *Λάσος Φοινίκων* — τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Ψυχήν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν* — *Εἰρήνη* ἡ *Ἀθηναία* μὲ τὸ *Μὴ μὲ Λησμόνει, Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί* — ἡ *Ἑαρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἐξόριστον Ἑλληνα* καὶ *Ἑλληνοπούλαν*.

Ἡ διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ρεμβασμὸν* (ἂς μὴ παραπονοῦμαι λοιπὸν διὰ τὴν περασμένην ἀπεργίαν τῶν Ταχυδρομείων, ἀφοῦ αὐτὴ σ' ἔκαμε νὰ μου γράψῃς·) *Ἥγεμόνα τοῦ Φωτὸς* ([Ε] εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα πόσον σ' ἐνεθάρρυνε ἡ ἐπιστολή του εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων κ' εὐχαριστήθηκε πολὺ· σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα·) *Δόφον τοῦ Γάνου* (ἔχει καλῶς· περιμένω·) *Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ* (ἔμαθες πλέον ἰατὶ δὲν ἔλαβες φύλλον δύο ἑβδομάδας· διὰ νὰ σοῦ δημοσιευθῇ Ἄσκησις, ἔπρεπε νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους του·) *Ἀάμψιν Ἠλίου* (ναί, εἰμπορεῖς νὰ τας στείλῃς ὅλας μαζί, — ὄχι ὅμως καὶ ὅσας ἐδημοσιεύθησαν, μ' ἐννοεῖς!) *Τρεμοσβύνοντα Αὐγερινὸν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω ἀπὸ τώρα ἂν ἡ συλλογή σου εἶνε καλή· φαντάζεσαι πόσας ἔλαβα; θὰ παρέλθῃ καιρὸς διὰ νὰ τὰς διεβάσω καὶ νὰ τας κρίνω·) *Βασιλέα τῶν Ρόδων* ([ΕΕΕ] ποῦ μοῦ ἔγραψε πάλιν χίλια τόσα εὔμορφα πράγματα, καὶ εὐχαριστῶ πολύ·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (ἔκαμες πολὺ καλά· ἐντὸς ὀλίγου θὰ σου ἀπαντήσῃ ὁ κ. Φ. ὁ ὁποῖος δὲν τὸ κατώρθωσεν ἕως τώρα ἀπὸ τὰς πολλὰς του ἀσχολίας·) *Κινέζικην Κοτσίδαν* (ὁ στείλας ἐκεῖνο τὸ Π. Πνεῦμα, μοῦ ἔγραψεν ὅτι τὸ μετέφρασε ἀπὸ ξένον περιοδικὸν· βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐδημοσιεύθη καὶ ἀλλοῦ, χωρὶς νὰ τὸ εἴδα·) *Βίκτορα Οὐγγὼ* (καλὲ δὲν τους ἀρέσει! [Ε] διὰ τὴν καλογραμμένην ἐπιστολήν·) *Ἄρην* (τ' Ἀποτελέσματα ἀργοῦν, διότι χρειάζεται καιρός· μόλις μοῦ ἔφθασαν 15 ἡμέραι διὰ νὰ διαβάσω μόνον τὰ διηγήματα· βάλε λοιπὸν μὲ τὸ νοῦ σου τί ἐργασίαν ἔχει κάθε διαγωνισμός·) *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου* (πολὺ ἐλυπήθηκα ποῦ ἔχασες τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων· ἀλλ' αὐτὸ ἂς σε διδάξῃ ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀναβάλλῃς μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχεις καιρόν...) *Μὶς Δόγκαν* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ: κανένα ἐκτὸς σοῦ· ὥστε, βλέπεις, τὸ στάδιον τοῦ ξεσπαθώματος εἶνε εὐρύ...) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (δεκταί·) *Ρέαν Σιλβίαν* ([ΕΕ] χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου δυστυχῶς δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἀπαντήσω·) *Προμηθέα Δεσμώτην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ἐλάτην Εὐρυτανίας* (φίλησέ μου τὴν *Εὐεργετικὴν Βροχούλαν*·) *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ* (ἔχει καλῶς·) *Ὁμιχλώδη Ψυχὴν* (πρέπει νὰ ὑπογράφῃς τὰ τετράδια μὲ τὸ ψευδώνυμον μὲ τὸ ὁποῖον σοῦ ἔγινεν ἡ πρότασις· διαφορετικὰ ὁ λαμβάνων θὰ νομίζῃ ὅτι τοῦ στέλλεται κατὰ λάθος ξένον τετράδιον·) *Ἀνδρεῖον Ἄνδριον* (συμπεριέλαβα τὰς Ἀσκήσεις σου εἰς τὸν Διαγωνισμὸν καὶ κάποια θὰ σου δημοσιευθῇ·) *Εὐτυχὲς Μέλλον* (θὰ τὸ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές·) *Φῶς τῆς Νυκτὸς* (ἡ ἐπιστολή μ' εὐχαρίστησε πολὺ· διὰ τὸ ἄλλο, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ λυπηθῇς τόσον πολὺ· ὅ τι δὲν γίνεται φέτος, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ τοῦ χρόνου·) *Βενιαμὶν τὸν Λέσβιον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μαυρομάταν Σταφίδα* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ νέα μας μυθιστορήματα·) *Λείριον* (ἐτελείωσεν ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Πνευτικῶν Ἀσκήσεων· τώρα πάλιν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Πτωχικὴν Καλύβην* (ναί, ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ τὰ ἀντιγράψῃ, διότι ἦτο νοστιμώτατον·) *Μικρὸν Λέσβιον, Αἰγυπτιακὸν Φοίνικα* (εἰς τὴν πατρίδα σου ἕνα μόνον ἔχω σύνδρομητήν, ὥστε τὸ ξεσπάθωμα εἰς ἐνέργειαν·) *Σημαίαν τοῦ Φωτὸς* (περαστικά·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* (δὲν πειράζει·) *Ἔπαινον τῆς Ἀγγλίας* (ἔλαβον·) *Μαραμένον Κρίνον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Ἰουνίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15, 16, 17.18, 19, 20.21.22.23**) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1, 3, 8, 9, 12.13, 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδετος φρ. **3** ταχυδρομικῶς **3,50**. Χρυσόδ. φρ. **6** ταχυδρομικῶς: **6.50**.

ΤΟΜΟΙ 6: των ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδετος **7** φρ. Χρυσόδ. φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Αὐγούστου.

Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

340 **Λεξίγριφος.**

Τ' εἶν' αὐτό; ρωτᾷ ἡ Φωφώ.
Λύκος! φώναξε ὁ Τάκης.
Τρέχω, τρέχω, νὰ κρυφθῶ...
Θαῦμα! Ἔγινε Ἀργοναύτης
Καὶ πρὸς τί νὰ φοβηθῶ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυσικάς.

341. **Στοιχειόγριφος.**

Εἶμαι ποιητὴς ἀρχαῖος.
Ἂν τὸ πέμπτον ὅμως γράμμα
Καὶ τὸ ἕκτον ἀφαιρέσῃς,
Ἐστῶν ἑλληνικῶν ὀρέων
Τὴν σειρὰν θὰ με προσθέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημένος τῆς Χίου.

342. **Ἀναγραμματισμός.**

Ὡς ἥρωα μὲ ξεύρεις
Ἀλλά, μὴν ἀπορήσῃς,
Θὰ γίνω... ὁ πατήρ μου
Ἂν μάναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τοῦ Βιζυηνίου.

343. **Αἴνιγμα.**

Τοῦ μισοῦ μου τὸ μισὸ
Εἶνε τὸ μισό μου τἄλλο·
Ὡς τὰ τρία πρὶν νὰ πῆς,
Θὰ μὲ βρῇς, δὲν ἀμφιβάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζάμ ο Ἀνακατωμένου.

344 **Δικτυωτόν.**

1.— Πέρσης βασιλεύς.
2.— Πόλις τῆς Ἰταλίας.
3.— Νηρηΐς.
4.— Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σανθῆς Φοίβης.

345-346. **Ἀστεῖα παράδοξα.**

1.— Ὁ Ἀσωπὸς ἦτο ἠθοποιός.
2.— Ἡ Κῶς καὶ τσουκάλι κοινῶς καλεῖται.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλύβης.

347. **Παίγνιον.**

ε - σμα - με - νον - γ - ρος - π - των - φα - ινα-ε-ια

Διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, παρεντιθεμένης εἰς τὸ μέσον ἑκάστου τῶν ἄνω ζευγῶν, (τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θαλλαχθῇ,) νὰ σχηματισθοῦν 6 λέξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Φωτός.

348. **Ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ῥήτορα:

1, Θηρίον 2, Στρατηγὸς ἀρχαῖος. 3, Φυτὸν ἀνερπυτικόν. 4, Ἰχθύς. 5, Μέγας βασιλεύς. 6, Μήτηρ ἐννέα θυγατέρων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βάκχου Λεσβίου.

349. **Ἐλλιποσύμφωνον.**

ειαι - υσηη - η - ιαάεω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ἀκτῆς.

350. **Γρῖφος.**

Π
Π νομ Π
Π νομ Τ νομ Π ΘΟΥ
Π νομ Π
Π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21

228. Ἀγαύη (α, γαῦ, η.) — 229. Ὀδυσσοῦς. — 230. Ἄλυσις-Λυσίας. — 231. Διομήδης (δύο μῖ δίς)

232. ΝΑΜΑ
ΑΜΑΝ
ΜΑΝΑ
ΑΝΑΜ

233. ΖΑΜΗ
ΚΑΤΩ
ΚΙΝΑ
ΑΙΑΣ
ΣΗΜΑ

234-237. 1, *Ἀκακία* (ΑΙ ΚΑΚΑΙ.) 2, *Ἰτέα* (Ἀ ΕΤΙος) 3, *Ρόδη* (Η ΔΟΡκάς..). 4, *Θύα* (ΑΥΘημερόν) — 238. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΑ: Ἄκαστος, Ἑκάτη, Ἑκάβη, Σικάγον, ἑκατόν, λεκάνη, δίκανον, Μυκάλη. — 239. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Μ: *νῆμα* (ἡ κάθετος τῆς πυραμίδος) *μήν, μῖμος, μάχαιρα*. — 240. ΑΝΕΜΩΝΗ (κιθάρΑ, ἀράχΝη, κλΕίς, ΑΐΜνος, ΦΩκαια, ΜέΝιππος, Ἠλέκτρα) — 241. *Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει*. — 242. *Ὁ δι' ἐλπίδων ζῶν ἐν ἀπελπισίᾳ θνήσκει* (ω δι' ἔλ - Πῖ - Δὸν Ζ' - ὸν ἐν ἀπ - ἔλ - π' εἰς ια - θν εἰς κῖ)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς σύνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐπιγράφεται ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ αἱ διεγράφεται τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Ἑλλάδος Κρήτης, Σερβίας, Βουλγαρίας, Μαυροβουνίου, ἀποστέλλω δὲ ξένων Κρατῶν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. — Panagiotis Handrinos, Hotel Alexandrie, Alexandrie (Egypte) (E, 72)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Georges Ph. Neocosmidis, Newchehir (Turquie). (E, 73)

Μετὰ βαθυτάτης λύπης συλλυποῦμαι τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ πατρός της. — *Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς*. (E, 74)

Συγχαίρω τὸν Δ. Βαλσαμίδην διὰ τὸν βαθμόν του. Εὐχαριστῶ *Μινώταυρον*. — *Ἑλικωνιὰς Παρθένος*. (E, 75)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.